

ПРОДОВЖУЄ РОДИННУ ДИНАСТІЮ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ

Електропотяг Львів-Здолбунів був переповнений. Ми з донькою зайняли свої місця біля вікна і, озброївшись кросвордами, налаштувалися на кількагодинну подорож. Навпроти розташувалася жвава бабуся із рясними сумками та чоловік років сорока у камуфляжному костюмі. Розмова зав'язалася якось спонтанно. Бабуся нарікала на свою мізерну пенсію та заробітну платню дочки, розповідала, що змушена через це їздити по кілька разів на тиждень до Львова продавати молоко, сир, сметану та все, що виростили у своїй господарстві, аби допомогти доньці вчити внуків-студентів. За чверть години ми вже смакували домашніми пирогами від Василини Григорівни, так звали нашу супутницю, та на прощання записували їх рецепт. Але моя розповідь не про неї, а про іншого попутника, як з'ясувалося у розмові, нашого земляка із міста Нетішина Олександра Шевчука.

Олександр Євгенович якраз їхав додому на вихідні побачитися з матюмо та братами. Я була вражена, дізнавшись, що молодші брати Олександра також офіцери – Володимир, начальник штабу спецпідрозділу «Чернігів», уже відбув чотири ротації і Олексій, замкомандира Харківського прикордонного загону, також з перших днів воює в зоні АТО. Сам же Олександр проходить перекваліфікацію для офіцерів у Львівській академії сухопутних військ. Зізнається, що служити пішов добровільно, самостійно відправивши свої документи у військкомат.

– Як старший за віком і за званням, я завжди служив прикладом своїм братам, допомагав їм по життю. Тож таке рішення було цілком свідомим. Хочу допомогти їм, а ще – дати можливість синові довчитися. Він теж офіцер запасу, майстер спорту по футболу, кандидат в майстри спорту з плавання, закінчив з відзнакою юридичну академію і вступає в аспірантуру, – не без гордості розповідає Олександр. – Як батько, дуже не хочу, щоб він ішов воювати. Помімою, війни у нашій родині і так багато ціла династія. Обидва дідусі, по мамині і по татовій лінії, воювали під час Другої світової війни. Повернувся лише один. А я сьогодні проходжу навчання на тому ж, Яворівському полігоні, де служив мій батько в 1960-х роках. Він був командиром гармати у званні старшого сержанта. Уявляєте, при зрості 170 сантиметрів кидав гранату на 68 метрів! Мій показник – 48-50 метрів. Тому ще є над чим працювати, – посьміхається мій співрозмовник.

Із задоволенням розповідає Олександр Шевчук про своїх батьків – Марію Олексіївну та Євгенія Олександровича (на жаль, нині покійного), які в далекому 1975 році у складі геологорозвідувальної групи прибули на місце, де мала бути Хмельницька атомна електростанція для досліджень ґрунту з майбутньої площадки.

– У складі тої знаменитої експедиції був і я, – з лукавою посмішкою говорить пан Олександр. – Щоправда, той перший приїзд я мало пам'ятаю, бо, за словами мами, більше часу проводив у машині ГАЗ-66, що служила мені і за спальню, і за ігрову площадку, а от уже другий приїзд, коли розпочалося саме будівництво атомної і наша сім'я вже оселилася в селі поблизу Нетішина, пам'ятаю добре.

За словами мого співрозмовника, в зв'язку із постійною зайнятістю батьків, він почав ходити у школу дуже рано – його приютила в себе сільська вчителька Людмила Герасимівна Михальчук (на жаль, уже покійна), приводила у свій клас на уроки, водила у ідально, поїла трав'яним чаєм із термоса, що дбайливо готувала щодня йому з собою мама, а коли написав контрольну роботу під час перевірки на відмінно, попав у список учнів. Тоді і зрозумів, що в житті можна багато чого досягти своєю працею і наполегливістю. З того часу, як сам говорить, не давав собі слабшки: вчився старанно, займався боксом, боротьбою, вивчав нотну грамоту у музичній школі, і братів спонукав до того ж власним прикладом.

Ще зі школи вирішив стати моряком. Рішення втілювати в життя, закінчивши з відзнакою Калінінградське морехідне училище. Олександр з ноткою іронії називає себе останнім Ленінським стипендіатом, бо на той час відмінником і активістом (а він ще й був проформою училища) скрізь було зелене світло у працевлаштуванні з перспективою гарного кар'єрного росту. Тож, наш земляк став єдиним, кого тоді за сім останніх років взяли у промислову розвідку, без будь-яких зв'язків і впливових родичів. Тож, за словами мого співрозмовника, у свої двадцять з лишком років він побував у Заполар'ї, біля острова «Ведмежий», спробував життя у суворих і критичних умовах, бо іноді плавання тривало і шість, і дев'ять місяців.

– Не скажу, що було легко, але труднощі гартували волю і характер. А ще, я отримував на той час 250 доларів зарплати і плюс 250 карбованців при виході у море і дуже радів, що могу допомогти батькам і меншим братам, – продовжує свою розповідь Олександр Євгенович. – Але, коли стало питання зміни громадянства після розпаду Радянського Союзу, то відмовився від усіх перспектив і кар'єри, хоч на той час уже був технологом-помічником капітана з виробництва. Просто я зрозумів, що моя Батьківщина там, де мої батьки, брати, дідусі і бабуся. Тому не зміг стати росіянином, бо я – українець.

Про початок свого трудового шляху уже в неза-

якби я цього кроку не зробив, то не зміг би далі спокійно жити і дивитися їм в очі. Війна ж рано чи пізно закінчиться.

Мій співрозмовник вважає, що кожен чоловік повинен в житті бути готовим захищати свою сім'ю, Батьківщину, як би це пафосно не звучало.

– Про це я завжди говорив своїм молодшим братам і кажу синам, хоч батьківські почуття намагаються цьому суперечити, адже ні один батько не хоче, щоб його дитина йшла на війну.

З особливою теплою розповідє мій попутник про свою маму Марію Олексіївну, яка вже багато років працює вчителем молодших класів у Нетішинській ЗОШ №1 і все життя є для нього взірцем доброти, оптимізму, життєвої мудрості і здорового глузду. З неприхованою батьківською любов'ю говорить про своїх діток – Михайла, Анастасію, Дениса і Вероніку, яких дуже любить. Незважаючи на те, що перший шлюб розпався, Олександр каже, що зі старшими дітьми, як, зрештою, і з молодшими, у нього склалася щирі і довірливі стосунки, чим він дуже дорожить. Зізнається, що не уявляє свого життя без дитячих витівок, їхніх по-дорослому логічних суджень і веселого сміху і дуже хоче, щоб його діти і всі діти України зростали під мирним небом, здобували освіту, жили і працювали у рідних містах чи селах, не шукаючи щастя в чужих країнах. А ще мріє бачити своє рідне місто Нетішин справді квітучим і заможним, як досвідчений економіст і юрист впевнений, що це реально із професійною місцевою владою.

За розмовою не помітили, як потяг прибув до Здолбунова. Запитуючи дозволу на публікацію, я попросила фото Олександра Євгеновича у військовій формі, однак отримала категоричну відмову, мовляв, розповідати читачам потрібно не про нього, а про його братів, дійсно бойових офіцерів і, несподівано, запросив у гості, познайомитися з матюмо і братами.

Наступного дня, скориставшись запрошенням, я насолоджувалася ширшою розмовою із

Марією Олексіївною та молодшими братами Олександром – Володимиром і Олексієм. Було очевидно, що між цими рідними людьми існує невидимий зв'язок щирої любові, взаємоповаги і розуміння. На мої численні запитання стосовно їхньої служби, ситуації на Сході України, місць найзапекліших боїв тощо, хлопці лише віджартувалися, що сумувати, мовляв, їм там не доводиться, бо sepatисти – народ неспокійний і винахідливий, що з їхня звичайна чоловіча робота, яку хтось мусить виконувати, і краще робити це якісно та професійно з якомога меншими втратами.

Розглядаючи світлинки із сімейного альбому, звернула увагу на велику кількість знімків із історії побудови ХАЕС та взагалі міста Нетішина, адже подружжя Шевчуків стояло біля витоків появи атомної станції.

З материнською теплою розповідє пані Марія про дитячі роки своїх синів, особливо Олександра, який завжди був батькам справжньою опорою і помічником у вихованні молодших братів. Марія Олексіївна каже, що і сьогодні не уявляє-як би долала усі ті труднощі, коли хлопців призвали в АТО, бо згадує, як шукали Олексієві каску та бронжилета і як було їй, матері, гірко і образливо від байдужості місцевої влади, до якої зверталася за допомогою.

– Дуже було гірко чути, коли Олексій повідомляв мені, що всі міста, куди він звертався по Інтернету, відгукнулися на прохання і допомогли його загону із придбанням якісних бронжилетів і касок, лише з Нетішина не надійшло жодної відповіді. Ми тоді самі купили бронжилет. А вже коли йшов Вова в АТО, то йому видали і бронжилет, і каску, – продовжує розповідь Марія Олексіївна.

Нарікає пані Марія, що нічого сини їй не розповідають про свою службу, аби не хвилювалася. Але ж материнське серце не обдуриш. Воно відчуває, що неспододко доводиться ті кровинкам на тих блокпостах, бо не всі звідти повертаються живими і неушкодженими. Тому з усіх сил старається їх підтримувати і добрим словом, і домашніми смаколиками у посилках. А ще, молившись Богу за всіх, хто разом з її синами захищає Україну, бо вірить, що материнська молитва – найкращий оберіг для дітей.

– Підтримали, звичайно, хоч і без особливого ентузіазму, – відповів Олександр, – бо я вже повідомив їм, коли заніс документи у військкомат. Зрештою,